

udveksling med det omgivende samfund. Det gode er desværre bare ikke godt nok.

Kl. 12.35

Der er også dårlige ideer, som ikke er forsøgt realiseret: Landsstudienævn, fjernelse af eksternt censur og landsdækkende censurkorps. Der er desværre bare ikke luget godt nok ud i de dårlige ideer. Alt for mange har fået lov at overleve. Dermed er også sagt, at det grundlæggende og det principielle ikke er godt nok.

Det her lovforslag fjerner muligheden for demokrati som styrelsesprincip, det giver ministeren og eksterne for stor magt, det skaber en grundlæggende usikkerhed om forskningsfriheden, ødelægger en frugtbar proces, som var i gang i det danske universitetsmiljø, og det styrker ikke i tilstrækkelig grad sammenhængen i uddannelsessystemet, især ikke i forhold til vores mellemlange videregående uddannelser.

Jeg er uenig med Dansk Folkepartis ordfører på i hvert fald ét punkt: Universiteterne er ikke blevet holdt udenfor i den her proces; de er blevet holdt for nar. De troede, de skulle spørges, de troede, de ville få indflydelse på, hvad der faktisk kom ud af det, de gjorde sig umage. Men konklusionen var truffet på forhånd.

Det, som er en stadig kilde til undren, er: Hvad er det, der er baggrunden for det her vidtgående lovindgreb? Dansk forskning – herunder jo også universitetsforskningen – kommer ud med meget, meget fine kvalitetsbedømmelser, når den måles internationalt. Danske universiteter har et stadig stigende samarbejde med erhvervslivet i en sådan grad, at vi i forhold til visse sektorer faktisk bliver en anelse urolige over, om det er blevet for tæt. Danske uddannelser er i udvikling både generelt, kvalitativt og tværfagligt. Vejledningen er blevet bedre. Alle universiteter har udviklingskontrakter, hvori der tages udgangspunkt i arbejdet med at mindske frafaldet, osv. Vi har to universiteter, som er i gang med nye ledelsesformer, som blev indført for ganske kort tid siden, og vi ved faktisk ikke, hvordan det kommer til at gå på lidt længere sigt.

Det betyder ikke, at alt er godt, men det betyder, at meget er i bedring, og vi har faktisk kunnet konstatere både medejerskab, engagement og entusiasme på danske universiteter.

Man kunne have valgt en liberal model. Man kunne have valgt at give frit valg i metode og i, hvilken ledelsesform man ønskede sig. Det Radikale Venstre har ingen berøringsangst over for

bestyrelser. Vi har selv været med til at skabe Danmarks Pædagogiske Universitet, og vi har selv været med til at skabe Danmarks Tekniske Universitet med de ledelsesformer, de har nu. Det kunne man bare have fortsat. Man kunne have sagt til universiteterne: Vi stiller høje krav, vi viser jer stor tillid, men I må selv tage ansvar for jeres ledelsesform. Vi tror ikke på, at det samme er lige godt for alle.

Ud over dette meget principielle er der en række grundlæggende svagheder i den nye lovs formulering, f.eks. i forhold til niveauet. Hvad er egentlig det nye? Der står godt nok, at høringssvarene er blevet inødekommet, men i den gamle lov stod der, at man drev forskning og forskningsbaseret uddannelse indtil højeste videnskabelige niveau. Nu skal man gøre det indtil højeste internationale niveau. Ikke at jeg er særlig sprogkyndig, men så vidt jeg ved, er videnskabelig og international ikke synonyme; det er ikke det samme. Hvad menes, hvad er forskellen?

Det andet er, at når man læser bemærkningerne til § 15, stk. 2, om akademisk råd og dets kompetencer, kunne man godt få det indtryk, at det var det samme, man ville på alle universiteter, som det, man har på Danmarks Pædagogiske Universitet. Men det er ikke tilfældet. Akademisk råd ved Danmarks Pædagogiske Universitet godkender universitetets forskningsproces, godkender studieordninger, nedsætter sagkyndige udvalg og nedsætter ikke mindst et udvalg, der udarbejder en begrundet bedømmelse til bestyrelsen om ansøgere til stillingen som rektor. Det akademiske råd, som man foreslår her, er så tandløst, at man skulle tro, det kunne få et personligt tillæg. (*Munterhed*). Man skal *udtale* sig om en interne bevillingsfordeling, man skal *udtale* sig om centrale strategier, man skal *indstille* om sammensætningen af sagkyndige udvalg.

Endnu en besynderlig uklarhed, specielt når man ved, hvor optaget Venstre har været af, at man ikke uddanner ud i den blå luft, er en bemyndigelse til, at ministeren kan lave maksimumrammer for optaget af studerende. Der står godt nok pæne ting i bemærkningerne, det er ikke nær det, men betyder den strategi, Venstre har fulgt, at ministeren skal til at bruge sin magt til at sætte grænser for, hvor mange der kan optages f.eks. på de – må man forstå på Venstres ordførers læserbreve og andet – forholdsvis nyteløse humanistiske uddannelser?

Kl. 12.40